РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

15 септември 2011 година *

По съединени дела C-180/10 и C-181/10

с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Naczelny Sąd Administracyjny (Полша) с актове от 9 март 2010 г., постъпили в Съда на 9 април 2010 г., в рамките на производствата по дела

Jarosław Słaby

срещу

Minister Finansów (C-180/10)

и

Emilian Kuć,

* Език на производството: полски.

Halina Jeziorska-Kuć

срещу

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (C-181/10),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н Ал. Арабаджиев (докладчик), г-н U. Lõhmus, г-н A. Ó Caoimh и г-жа P. Lindh, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н A. Calot Escobar,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Kuć и г-жа Jeziorska-Kuć, от г-н W. Modzelewski, radca prawny,

— за полското правителство, от г-н M. Szpunar, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н D. Triantafyllou и г-жа K. Herrmann, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 април 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 4, параграфи 1 и 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1), изменена с Директива 2006/98/ЕО на Съвета от 20 ноември 2006 година (ОВ L 363, стр. 129; Специално издание на български език 2007 г., глава 9, том 3, стр. 126), (наричана по-нататък „Шеста директива"), както и на член 9, параграф 1, член 16 и член 295, параграф 1, точка 3 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7), изменена с Директива 2006/138/ЕО на Съвета от 19 декември 2006 година (ОВ L 384, стр. 92; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 134, наричана по-нататък „Директивата за ДДС").

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора, първият — между г-н Słaby и Minister Finansów (министър на финансите) (дело C-180/10), и вторият — между г-н Kuć и г-жа Jeziorska-Kuć (наричани по-нататък „съпрузите Kuć") и Dyrektor

Izby Skarbowej w Warszawie (директор на данъчната администрация на Варшава) (дело C-181/10), във връзка с отговора на въпроса дали прехвърлянията на няколко отредени за строителство парцела трябва да бъдат обложени с данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съгласно членове 411 и 413 от Директивата за ДДС тя отменя и заменя, считано от 1 януари 2007 г., законодателството на Съюза в областта на ДДС, и в частност Шеста директива. Съгласно съображения 1 и 3 от Директивата за ДДС преработването на Шеста директива е било необходимо, така че разпоредбите относно хармонизирането на законодателствата на държавите членки в областта на ДДС да бъдат изложени по ясен и рационален начин в нова структура и нов текст, без по принцип да се внасят съществени промени. В този смисъл разпоредбите на Директивата за ДДС по същество са идентични със съответните разпоредби от Шеста директива.

4 Според член 2, параграф 1, буква а) от Директивата за ДДС, който по същество възпроизвежда текста на член 2, параграф 1 от Шеста директива, „подлеж[и] на облагане с ДДС възмездната доставка на стоки на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество“.

5 Член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС, който по същество е аналогичен на член 4, параграфи 1 и 2 от Шеста директива, гласи:

„„Данъчнозадължено лице“ означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии се счита за „икономическа дейност“. Експлоатацията на материална и нематериална вещ с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност“.

6 Член 12, параграфи 1 и 3 от Директивата за ДДС, който по същество възпроизвежда текста на член 4, параграф 3 от Шеста директива, съдържа следните разпоредби:

„1. Държавите членки могат да считат за данъчнозадължено лице всеки, който инцидентно извършва някаква сделка, свързана с дейностите, посочени в член 9, параграф 1, втора алинея, и по-специално някоя от следните сделки:

[…]

б) доставка на земя за строеж.

[…]

3. За целите на параграф 1, буква б) „земя за строеж“ означава всяка необлагородена или облагородена земя, определена като такава от държавите членки“.

7 Член 16, първа алинея от Директивата за ДДС, който по същество съответства на член 5, параграф 6 от Шеста директива, има следното съдържание:

„Употребата от данъчнозадължено лице на стоки, представляващи част от неговите стопански активи, за лични нужди или за нуждите на персонала му, или безвъзмездното разпореждане с такива стоки, или по-общо тяхната употреба за цели извън предмета на стопанската дейност на лицето, когато дължимият ДДС за тези стоки или техни съставни части е подлежал изцяло или частично на приспадане, се третира като възмездна доставка на стоки“.

8 Член 295, параграф 1, точки 1 и 3 от Директивата за ДДС, както и член 25, параграф 2, първо и трето тире от Шеста директива определя за целите на прилагането на дял XII, глава 2 понятието „земеделски производител“ като „всяко данъчнозадължено лице, чиято дейност се извършва в земеделско, горско, или рибно стопанство“ и понятието „земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка“ като „земеделски производител, който е обхванат от режима на единна данъчна ставка, предвиден в [посочената] глава“.

9 Член 296, параграф 1 от Директивата за ДДС, който съответства на член 25, параграф 1 от Шеста директива, гласи:

„Когато прилагането по отношение на земеделските производители на общия режим на ДДС, или специалния режим, предвиден в глава 1, има вероятност да породи затруднения, държавите членки могат, в съответствие с настоящата глава, да прилагат по отношение на земеделските производители режима на единна ставка, имащ за цел да компенсира ДДС, начислен върху покупките на стоки и услуги, извършени от земеделски производители, обхванати от режима на единна данъчна ставка“.

Национална правна уредба

10 Член 15, параграфи 1, 2, 4 и 5 от Закона от 11 март 2004 г. относно облагането на стоките и услугите (наричан по-нататък „Закон за ДДС“) предвижда:

„1. За данъчнозадължени лица се считат юридическите лица, образуванията, които нямат юридическа личност, и физическите лица, които извършват някоя от независимите икономическите дейности, посочени в параграф 2, независимо от целите или резултатите от тази дейност.

2. За икономическа дейност се счита всяка дейност на производители, търговци или доставчици на услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии или приравнените на тях дейности, дори когато дейността е осъществена само еднократно, но от обстоятелствата е видно, че е било налице намерение тя да бъде упражнявана многократно. Експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на доход от нея на постоянна основа също се счита за икономическа дейност.

[…]

4. От физическите лица, упражняващи изключително селскостопанска, лесовъдна или риболовна дейност, за данъчнозадължени се считат лицата, попълнили декларация за регистрация, като посочената в член 96, параграф 1.

5. Разпоредбата на параграф 4 се прилага mutatis mutandis спрямо физическите лица, упражняващи изключително селскостопанска дейност при условия, различни от посочените в същия параграф“.

11 Член 43, параграф 1, точки 3 и 9 от Закона за ДДС гласи:

„1. Освобождават се от облагане:

[…]

3) доставката от обхванат от режима на единна данъчна ставка земеделски производител на произведените от него земеделски продукти и доставката на услуги от земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка;

[…]

9) доставката на незастроени недвижими имоти, различни от земя за строеж и предназначени за строителство“.

Споровете в главното производство и преюдициалните въпроси

Дело C-180/10

12 През 1996 г. г-н Słaby придобива като неупражняващо икономическа дейност физическо лице недвижим имот, включен съгласно действащия към момента план за устройство на територията в зона със земеделски земи. Между 1996 г. и 1998 г. той използва имота за селскостопанска дейност, която преустановява през 1999 г.

13 През 1997 г. планът за устройство на територията е изменен и оттогава въпросният терен е отреден за строителство на ваканционни жилища. След това изменение г-н Słaby разделя имота на 64 парцела, които от 2000 г. започва да разпродава на физически лица.

14 На 17 септември 2007 г. г-н Słaby иска предварително становище от Minister Finansów, за да разбере дали от гледна точка на член 15, параграф 1 от Закона за ДДС разделянето на един имот на парцели, последвано от прехвърлянето на тези парцели на различни приобретатели, трябва да се третира като сделка, подлежаща на облагане с ДДС.

15 В предварителното данъчно становище от 13 декември 2007 г. Minister Finansów указва, че посочените сделки представляват икономическа дейност, тъй като от гледна точка на Закона за ДДС селскостопанският производител е данъчнозадължено лице, упражняващо икономическа дейност и мащабите, и обхватът на замислените сделки, както и разделянето на имота на парцели показват, че г-н Słaby има намерение да осъществява множество продажби.

16 Г-н Słaby подава жалба срещу посоченото предварително становище. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie не възприема тълкуването на Minister Finansów, тъй като преценява, че от фактическите обстоятелства по делото не се установява г-н Słaby да упражнява или да смята да упражнява икономическа дейност в областта на сделките с недвижими имоти, а упражнява селскостопанска дейност, която към момента не се облага с ДДС. Според тази юрисдикция нищо не дава основание да се приеме, че имотът е придобит с намерение да бъде препродаден, тъй като той е придобит за нуждите на селскостопанска дейност и е използван за тази цел. Разделянето и продажбата на парцелите са последица от изменение на плана за устройство на територията, което не зависело от г-н Słaby. При това положение тази юрисдикция смята, че жалбоподателят по делото в главното производство не е действал като търговец при придобиването на спорния имот.

17 Minister Finansów подава до запитващата юрисдикция касационна жалба срещу това решение. Той изтъква, че тъй като спорният имот е придобит с цел селскостопанско производство, той не е бил използван за частните нужди на г-н Słaby, а е бил отреден за селскостопанска дейност и следователно е служел за упражняване на икономическа дейност.

18 При тези обстоятелства Naczelny Sąd Administracyjny решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли физическо лице, поради това че, след като е извършвало земеделска дейност върху недвижим имот, я е прекратило след осъществено по независещи от него причини изменение на плановете за устройство на територията, с което имотът се преобразува в частна собственост и се разделя на по-малки парцели (предназначени за строителство на ваканционни жилища), продава парцелите, да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС и на член 4, параграфи 1 и 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО, както и за лице, задължено да плаща този данък поради упражняване на търговска дейност?“.

Дело C-181/10

19 От 1996 г. съпрузите Kuć са собственици на селско стопанство, придобито като селскостопански имот, върху който не се разрешава строителство. До края на 2006 г. те използват този имот за селскостопанска дейност, а именно за коневъдство, а след това за производство на фураж за техните животни.

20 След като през 2004 г. получават тълкуване от данъчната администрация, съпрузите Kuć се регистрират по ДДС, независимо че според тях стопанството им спада към тяхното лично имущество.

21 След изменение на плана за устройство на територията, с което за в бъдеще спорният имот се отрежда за строителство за жилищни нужди и за услуги, те започват да продават инцидентно и без предварителна организация някои части от тяхното стопанство. Тези доставки са обложени с ДДС.

22 Според съпрузите Kuć посочените доставки не е трябвало да бъдат облагани с ДДС, тъй като те са свързани с тяхното лично имущество. Те искат писмено тълкуване по този въпрос от директора на данъчната администрация на Wołomin. В предварителното си данъчно становище от 13 юни 2008 г. посоченият директор приема, че продажбата на имотите представлява възмездна доставка на имот, която подлежи на облагане с ДДС. Това тълкуване е потвърдено от Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie.

23 Съпрузите Kuć подават жалба срещу това тълкуване до Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie. Според сезираната юрисдикция продажбите на въпросните земи за строеж трябва да се обложат с ДДС, тъй като, от една страна, споменатите имоти са част от селскостопанското предприятие на съпрузите Kuć, и от друга страна, същите осъществяват разглежданите доставки в качеството на търговци. Тези две обстоятелства, независимо едно от друго, обосновават облагането на посочените сделки с ДДС.

24 Naczelny Sąd Administracyjny, до който съпрузите Kuć подават касационна жалба, първо отбелязва, че като селскостопански производители те се ползват от режима на единна данъчна ставка за облагане с ДДС. Ето защо тази юрисдикция си задава въпроса дали продажбата на спорните имоти може да се разглежда като прехвърляне на имоти, част от тяхното лично имущество, след като придобиването на посочените имоти не е довело до приспадане на ДДС. Тя подчертава

освен това, че спорните имоти са били използвани не само за доставка на селскостопанска продукция, но също и за частните нужди на селския стопанин и членовете на неговото семейство.

25 При това положение Naczelny Sąd Administracyjny решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли по отношение на земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка по смисъла на член 295, параграф 1, точка 3 от Директивата [за ДДС] — който продава използвани за неговата земеделска дейност парцели, предназначени съгласно плана за устройство на територията на общината за строителство за жилищни нужди и за нуждите на услугите, но придобити като земеделски земи (освободени от ДДС) — да се приложи член 16 от тази директива, съгласно който отреждането на стопански активи на предприятие за личните нужди на данъчнозадълженото лице или за цели извън предмета на стопанската му дейност се третира като възмездна доставка само когато дължимият ДДС за тези активи е подлежал на пълно или частично приспадане?

2) [При утвърдителен отговор на този въпрос] трябва ли земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка по смисъла на член 295, параграф 1, точка 3 от Директивата [за ДДС] — който продава използвани по-рано за земеделската му дейност парцели, отредени съгласно плана за устройство на територията на общината за строителство за жилищни нужди и за нуждите на услугите, но придобити като земеделски земи (освободени от ДДС) — на основание на тази продажба да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице по общия режим?“.

По преюдициалните въпроси

26 С преюдициалните си въпроси, които е уместно да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска Съдът да отговори на въпроса дали физическо лице, което е упражнявало селскостопанска дейност върху недвижим

имот, придобиването на който е освободено от ДДС и който е трансформиран в предназначен за строителство имот след изменение на плана за устройство на територията, осъществено по независещи от волята на това лице причини, трябва да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице, когато то пристъпи към продажбата на посочения недвижим имот. Запитващата юрисдикция освен това иска да установи дали при такива обстоятелства „земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка“ по смисъла на член 295, параграф 1, точка 3 от Директивата за ДДС, трябва да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице в съответствие с нормалния режим и дали по отношение на него се прилага член 16 от тази директива.

27 Следва още в самото начало да се уточни, че от делата, предмет на главното производство, се установява, че част от продажбите е осъществена в период, предхождащ присъединяването на Република Полша към Европейския съюз. Съдът обаче е компетентен да тълкува правото на Съюза във връзка с прилагането му в нова държава членка единствено от момента на присъединяването на същата към Европейския съюз (вж. по-специално Определение от 6 март 2007 г. по дело Ceramika Paradyż, C-168/06, точка 22). Ето защо изложените по-долу съображения се отнасят единствено за сделките, осъществени след датата на присъединяване на Република Полша към Европейския съюз.

28 Налага се също да се отбележи, че споровете в главното производство се отнасят до период, през който са прилагани първо Шеста директива, а след това Директивата за ДДС. За отговорите на преюдициалните въпроси обаче не следва да се прави разграничение между разпоредбите на посочените директиви, тъй като те трябва да се считат за такива с идентично по същество значение с оглед на тълкуването, което Съдът ще даде в рамките на настоящото дело.

29 Що се отнася до съществото на спора, от актовете за преюдициално запитване се установява, че след изменение на плановете за устройство на територията, осъществено по независещи от волята на г-н Słaby и на съпрузите Kuć причини, недвижимите имоти, предмет на делата в главното производство, са преобразувани в парцели, отредени за строителство.

30 Член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС позволява на държавите членки да считат за данъчнозадължено лице всеки, който инцидентно осъществява сделка, спадаща към една от посочените в член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС дейности, и по-конкретно една-единствена доставка на земя за строеж.

31 Полското правителство поддържа, че се е възползвало от дадената му с тази разпоредба възможност с въвеждането в националната правна уредба на член 15, параграф 2 от Закона за ДДС, според който „за икономическа дейност се счита всяка дейност на производители, търговци или доставчици на услуги […], дори когато дейността е осъществена само еднократно, но от обстоятелствата е видно, че е било налице намерение тя да бъде упражнявана многократно […]“.

32 Не се установява обаче нито от актовете за преюдициално запитване, нито впрочем от текста на посочения член 15, параграф 2 от Закона за ДДС дали Република Полша действително е използвала член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС, което следва да провери запитващата юрисдикция.

33 В това отношение следва да се подчертае, че последната посочена разпоредба предвижда възможност, но не и задължение за държавите членки. От това следва, че за да се ползват от предвидената в тази разпоредба възможност, държавите членки са длъжни да направят избора да се възползват от нея (вж. по аналогия Решение от 4 юни 2009 г. по дело SALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft, C-102/08, Сборник, стр. I-4629, точки 51 и 52).

34 Според постоянната практика на Съда транспонирането във вътрешното право на дадена директива не изисква непременно формално и текстово възпроизвеждане на разпоредбите ѝ в изрична и нарочна правна норма, а може да се сведе до една обща правна уредба, при условие че същата осигурява ефективно цялостното прилагане на директивата по достатъчно ясен и точен начин (вж. по

аналогия Решение по дело SALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft, посочено по-горе, точка 40).

35 Ако националната юрисдикция установи, че съответната държава членка е използвала правото, предвидено в член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС, трябва да се счита, че доставката на земя за строеж подлежи на облагане с ДДС по силата на националното законодателство, независимо от постоянния характер на сделката или от това дали осъществилото доставката лице упражнява дейност като производител, търговец или доставчик на услуги, стига тази сделка да не представлява обикновено упражняване на правото на собственост от неговия титуляр.

36 В това отношение от съдебната практика се установява, че обикновеното упражняване на правото на собственост от неговия титуляр само по себе си не може да се разглежда като икономическа дейност (вж. Решение от 20 юни 1996 г. по дело Wellcome Trust, C-155/94, Recueil, стр. I-3013, точка 32).

37 Следва да се уточни, че броят и мащабите на осъществените в конкретния случай продажби сами по себе си не са определящи. Както Съдът вече е приел, мащабът на продажбите не може да представлява критерий за разграничаване на дейностите на участник в оборота, действащ като частно лице, които са извън приложното поле на тази директива, и тези на оператор, чиито сделки представляват икономическа дейност. Съдът отбелязва, че големи продажби могат също да се осъществяват от участници в оборота, действащи като частни лица (вж. в този смисъл Решение по дело Wellcome Trust, посочено по-горе, точка 37).

38 По същия начин фактът, че преди прехвърлянето заинтересованото лице е осъществило разделянето на имота на парцели, за да може да получи от него най-добрата обща цена, сам по себе си също не е определящ, както и продължителността на периода, през който са извършени посочените действия или размерът на получените като резултат от тях приходи. Всъщност всички тези обстоятелства могат да се впишат в контекста на управлението на личното имущество на заинтересованото лице.

39 Това обаче не е така, когато заинтересованото лице предприема активни действия за продажбата на земя, като използва средства, подобни на тези, използвани от производител, търговец или доставчик на услуги по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС.

40 Такива активни действия могат да се изразяват по-конкретно в осъществяването на благоустройствени дейности в имота, както и в използването на изпитани средства за пускане на пазара.

41 Тъй като тези инициативи обикновено не се вписват в действията по управлението на лично имущество, доставката на отредена за строителство земя не може да се разглежда като обикновено упражняване на правото на собственост от неговия титуляр.

42 В случай че запитващата юрисдикция установи, че Република Полша не се е възползвала от предвидената в член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС възможност, ще следва да се провери дали разглежданата в главното производство сделка подлежи на облагане по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС.

43 Според текста на тази разпоредба понятието данъчнозадължено лице се определя във връзка с понятието за икономическа дейност. Всъщност наличието на такава дейност обосновава определянето на едно лице като данъчнозадължено (вж. Решение от 3 март 2005 г. по дело Fini H, C-32/03, Recueil, стр. I-1599, точка 19).

44 Във връзка с това следва да се припомни, че понятието „икономическа дейност“ е определено в член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС като включващо всички дейности на производители, търговци и лица, предоставящи

услуги, и по-специално сделките, включващи използването на материално или нематериално имущество с цел получаването на редовен приход от него.

45 Според постоянната съдебна практика обикновеното придобиване и обикновената продажба на имот не биха могли да представляват използване на имот, целящо получаване на приходи с постоянен характер по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС, тъй като единственото възнаграждение по тези сделки се състои в евентуалната печалба при продажбата на посочения имот. Наистина такива сделки сами по себе си по принцип не биха могли да представляват икономически дейности по смисъла на тази директива (вж. Решение от 29 април 2004 г. по дело EDM, C-77/01, Recueil, стр. I-4295, точка 58 и Решение от 21 октомври 2004 г. по дело BBL, C-8/03, Recueil, стр. I-10157, точка 39).

46 Изложените в точки 37—41 от настоящото решение критерии намират приложение.

47 Що се отнася до член 16 от Директивата за ДДС, следва да се уточни, че както се установява от съдържанието му, той намира приложение, когато дължимият ДДС за съответния имот или за частите, от които се състои, е подлежал изцяло или частично на приспадане. В това отношение от актовете за преюдициално запитване се установява, че при придобиване на спорните имоти от жалбоподателите по делото в главното производство тези имоти са били освободени от ДДС. Следователно при придобиването на тези имоти не е могло има никакво приспадане на ДДС. От това следва, че посоченият член 16 не се прилага в положение като това по делата в главните производства.

48 Впрочем обстоятелството, че жалбоподателите в главното производство по дело C-181/10 са регистрирани като данъчнозадължени за ДДС лица, обхванати от режима на единна данъчна ставка въз основа на земеделската си дейност, е

без значение от гледна точка на изложените по-горе съображения. Всъщност, както с основание изтъкват полското правителство и Европейската комисия, сделките, различни от доставката на земеделски продукти и предоставянето на земеделски услуги по смисъла на член 295, параграф 1 от Директивата за ДДС, извършени от обхванат от режима на единна данъчна ставка земеделски производител в рамките на земеделската му дейност, остават подчинени на общия режим по тази директива (вж. Решение от 15 юли 2004 г. по дело Harbs, C-321/02, Recueil, стр. I-7101, точки 31 и 36, както и Решение от 26 май 2005 г. по дело Stadt Sundern, C-43/04, Recueil, стр. I-4491, точка 20).

49 С оглед на изложеното по-горе на поставените въпроси следва да се отговори, че доставката на предназначена за застрояване земя трябва да се счита за подлежаща на облагане с ДДС по силата на националното законодателство на държава членка, ако тази държава се е възползвала от предвидената в член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС възможност, независимо от постоянния характер на сделката или от това дали осъществилото доставката лице упражнява дейност като производител, търговец или доставчик на услуги, стига тази сделка да не представлява обикновено упражняване на правото на собственост от неговия титуляр.

50 Физическо лице, което е упражнявало селскостопанска дейност върху недвижим имот, който след изменение на плана за устройство на територията, осъществено по независещи от волята на това лице причини, е трансформиран в предназначен за строителство имот, не трябва да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице по смисъла на член 9, параграф 1 и член 12, параграф 1 от Директивата за ДДС, когато то осъществява продажбата на споменатия недвижим имот, ако тази продажба е част от управлението на частното имущество на това лице.

51 Ако обаче с оглед на осъществяването на тази продажба това лице предприема активни действия за пускане на пазара на недвижими имоти, като използва средства, сходни на използваните от производител, търговец или доставчик на услуги по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС, това лице трябва да се счита за упражняващо „икономическа дейност“ по

смисъла на посочената разпоредба и следователно трябва да се счита за данъчнозадължено за ДДС лице.

52 Обстоятелството, че това лице е „земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка“ по смисъла на член 295, параграф 1, точка 3 от Директивата за ДДС, е без значение в това отношение.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Доставката на предназначена за застрояване земя трябва да се счита за подлежаща на облагане с данък върху добавената стойност по силата на националното законодателство на държава членка, ако тази държава членка се е възползвала от предвидената в член 12, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с Директива 2006/138/ЕО на Съвета от 19 декември 2006 година, възможност, независимо от постоянния характер на сделката или от това дали осъществилото доставката лице упражнява дейност като производител, търговец или доставчик на

услуги, стига тази сделка да не представлява обикновено упражняване на правото на собственост от неговия титуляр.

Физическо лице, което е упражнявало селскостопанска дейност върху недвижим имот, който след изменение на плана за устройство на територията, осъществено по независещи от волята на това лице причини, е трансформиран в предназначен за строителство имот, не трябва да се счита за данъчнозадължено за данък върху добавената стойност лице по смисъла на член 9, параграф 1 и член 12, параграф 1 от Директива 2006/112, изменена с Директива 2006/138, когато то осъществява продажбата на споменатия недвижим имот, ако тази продажба е част от управлението на частното имущество на това лице.

Ако обаче с оглед на осъществяването на тази продажба това лице предприема активни действия за пускане на пазара на недвижими имоти, като използва средства, сходни на използваните от производител, търговец или доставчик на услуги по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директива 2006/112, изменена с Директива 2006/138, това лице трябва да се счита за лице, упражняващо „икономическа дейност“ по смисъла на посочената разпоредба и следователно трябва да се счита за данъчнозадължено за данък върху добавената стойност лице.

Обстоятелството, че това лице е „земеделски производител, обхванат от режима на единна данъчна ставка“ по смисъла на член 295, параграф 1, точка 3 от Директива 2006/112, изменена с Директива 2006/138, е без значение в това отношение.

Подписи